

Rehab Training

GEUMHYUNG JEONG

Posthumanistisch poppenspel

Lotte Bode
Gezien op 17 mei 2019
WIELS, Brussel
Kunstenfestivaldesarts

''Rehab Training' is een ongewone, bijzonder intieme theaterervaring. De Zuid-Koreaanse kunstenares Geumhyung Jeong assisteert een robot *in real time* bij een revalidatieproces. Dat doet nadenken over de wijzigende verhouding tussen mens en machine. Maar Jeong trekt wel een zware wissel op de aandacht van haar publiek.

18 MEI 2019

We leven in post-humane tijden. Dat merk je ook in theaterland, tot voor kort het exclusieve domein van de mens. Volgens de posthumanistische filosofie staat de mens niet langer centraal in de wereld. Hij maakt deel uit van een netwerk waarin dieren en objecten een evenwaardige rol spelen. We ervaren technologie bijvoorbeeld al lang niet meer als een louter instrument maar als iets dat in het verlengde van ons lichaam ligt.

In haar werk exploreert Jeong, nu voor het eerst in België te zien, dat overgangsgebied tussen mens en machine. Robots, stofzuigers of seksspeeltjes krijgen de hoofdrol in haar voorstellingen. Ze verwierf onder meer internationaal faam met haar *lecture-perfomance* 'Oil Pressure Vibrator', waarin ze vertelt over haar romance met een graafmachine.

Het verbaast niet dat deze artieste uit Seoul komt. Multinationale technologiebedrijven als Samsung, LG en Hyundai hebben er de macht in handen. De grote economische groei die zij realiseren contrasteert wrang met de harde werkethiek en de hoge zelfmoordcijfers in Zuid-Korea. Jeong kiest het theater om te onderzoeken waar toch nog verbinding mogelijk is in tijden van snelheid, hiërarchie en technologie.

In 'Rehab Training' verkent Jeong de relatie tussen zichzelf en een levensgrote mannelijke pop, ontworpen om studenten verpleegkunde op te leiden. Ze helpt de pop revalideren, vandaar de titel van de performance. Ze bedient complexe toestellen en laat de pop wandelen, blokjes omgooien of ringetjes van een tralie halen. Ze omhelst hem zodat hij recht kan staan, houdt zijn handen vast of kijkt hem in de ogen. Hij leert een rits opendoen, veters losmaken en knopen

ontwarren. Niet veel later laat ze zich door hem uitkleden. De handelingen worden steeds intiemer, zonder dat het uitloopt op vulgair poppenfetisjisme. De zorgzaamheid waarmee Jeong haar pop behulpzaam is, is zelfs lieflijk.

Maar zoals elk revalidatieproces verloopt 'Rehab Training' uiterst langzaam. De kunstenares gaat tweeënhalf uur in stilte te werk. Op geen enkel moment zoekt ze contact met het publiek. Dat maakt het aartsmoeilijk om geduldig en aandachtig te blijven. Echte verbinding heeft tijd nodig. Dat zijn we niet gewoon op een podium. Maar in dit posthumanistisch theater hebben wij, mensen, het niet meer voor het zeggen.